

Texel - een verleden jaar de afstand en het toeval

I. De afstand

Onze afstand tot de dingen,
tot de dieren, tot de mensen.

Zeldzaam precies, ver weg en dichtbij.
Dichtbij genoeg om elkaar niet uit het oog te verliezen.
Ver genoeg om elkaar te laten zijn.

De afstand
hoe de schuimkoppen weg stuiteren in een storm
hoe zandloperpootjes in een clubje met een golf meehupsen
Hoe de duinkonijnen in de schemering uit hun holen komen,
Hoe we de onbegrijpelijk verre sterren zien flonkeren.
hoe de zeevonk vonkt als het weer zomer wordt

hoe we trots zijn op Dorian, in de verte nu vaak
hoe de jurk van ver geleden ineens weer opdook

Hoe Bisou ontsnapt maar haar baasje weer vond.

De walvissen van ver, verdwaald, zoals iedereen wel eens
Hoe wij elkaar altijd tegenkomen in dat ene café.

Hoe we zoeken naar het juiste aantal bedden,
om mensen te verwelkomen, van ver.
Om hier onze rust en vrijheid met hen te delen, zonder die van ons
op te hoeven geven.

Tussen ver weg en dichtbij

precies genoeg afstand om elkaar te laten zijn.

II.

Het toeval

Van ver ineens dichtbij

Toevalligheden die we zo mooi niet kunnen bedenken

Hier, op een eiland waar de dingen ontstaan.

Ik leg een verzameling aan
met toevalligheden.

Er is een jutter die om de dag op de Hors struint
Al veertig jaar luistert hij naar schelpen en botten
Hij veegt het zand van zijn vondsten af
en herleeft hun verleden.

Vorige week liep hij over de vlakte en
een groot en droevig lied klonk op uit zee.
Hij tuurde naar de zandplaat zag vele stipjes bewegen
en het zand stooft oostwaarts recht over de jutter heen.

De westenwind zong een sirene
van honderden huilers op de Razende Bol
Magisch en droevig klinkend.

Er is een jutter, die tussen ver weg en dichtbij

precies op dat ene moment in die veertig jaar tijd
op die ene plek mocht zijn.

Onze afstand tot de dingen,
tot de dieren, tot de mensen.

Zeldzaam precies,
valt het ons hier toe.